

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben egész színiidényre 4 frt. 50 kr.
Vidékre " " 5 " — "
Helyben egy óra 1 " oszt. ért.

Mindennemű hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer hasábozott sorért
5 újkr., ismétléseknél 3 újkr.
Kincstári díj minden hirdetésnél 30 újkr.

A MEGTESTESÜLT FÁTUM.

IRTA

PAPP MIKLÓS.

(folytatás.)

Ezen az eseten aztán annyira elbusulta ma-
gát, hogy elköltözött arról a tájról is. Talán a
fátum el fog maradni tőle a vándorlás alatt.

Nem maradt el biz a, még jobban üldöző-
be vette.

Évek mulva megismerkedett egy pesti ke-
reskedővel, kinek csak alig néhány hete, hogy
hazajött egy gyönyörű szende leánya a zárdából.
A kereskedőnek hamar megnyerte kegyét a fiu,
hajlandónak mutatkozott hozzáadni leányát, nem
ismerte, nem tudta, hogy ez az ember a meg-
testesült fatum.

Fél év mulva gyűrűt váltott Gábor ismét,
sokan egybegyűltek a jegyváltásra, ott volt a
család valamennyi tagja.

Eljött az esküvő órája is. A menyasszony
gyönyörű volt, tiszta fehérbe volt öltözve,
fehér volt minden rajta a koszorútól elkezdve
a cipőig, mely azokat a parányi kis lábocs-
kákat boritá, kisebbet ezeknél még csak gon-
dolni is nehéz volt. Boldog Isten, milyen szé-
pen fognak ők együtt élni, hogy meg fogja ki-
csi feleségét becsülni!

Nemcsak a ruhája volt fehér a menyasz-
szonynak, arca is az volt, — ezen azonban a vi-
lágért sem ütődött meg senkisé, ezelőtt sem
volt valami bazsarózsa színe, ha egy kicsit
halavány is most, holnap majd megjön a szí-
ne, pirosabb lesz még mint eddig
volt.

A pap már várakozott reájok.

A vőlegény megfogta menyasszonya kezét:
olyan hideg volt... úgy tetszett az övében. Mi-
dön a pap az oltár előtt megkérdezte a meny-
asszonyt, ha szereti-e vőlegényét, még jobban
elhalaványult, még jobban reszketett a keze,
hallgatott darabig, azután alig hallhatólag

gő „nem szeretem!“ Erre a szóra aztán egy elfojtott sikoltással szívéhez kapott s össze-rogyott eszméletlenül.

Csak a boldogtalan vőlegény hallotta e két szót, a többiek kevésbé hátrább állottak tőlük.

Nagy zavar lett a templomban, minden ember látni akarta az elájult menyasszonyt, s tudni az okot, hogy miért? Persze ezt a vőlegény is nagyon szeretne volna tudni, de még csak nem is sejhette.

Othon midőn magához tért a leány, oda hivatta Gábort s elkezdett előtte könyörögni, hogy ne haragudják reá tetteért, hamarabb is megakarta azt mondani a mit az oltárnál mondott, de nem mert. félt szülőitől, kik előtt nem volt szabad, hogy akaratja legyen. Mentse a tétét az, hogy nem akarta őt megcsalni, félt az Isten színe előtt azt hazudni, hogy szereti. Legyen jövőre barátja, de ne kérdezze tőle miért nem lett az ő neje, mert nem mondhatja meg azt soha, soha...

Két nehéz könyecsepp gördült végig arcán a boldogtalan embernek, oda hullott a leány kezére, némán, szóltalanul lecsókolta onnan azokat.

Ekkor elhatározta magában, hogy agglegénynek marad örökre, látta, hogy nincs mit próbálnia már többet. Ezzel az elhatározással érte el 45-dik évét. Azok a sok mindennap megújuló szerencsétlenségek visszavonulttá tévők, nem ment sehová, senkihez, ő hozzá sem jött senki.

Ki is menne be olyan házhoz, a hol a szerencsétlenség lakik?

Abban az utcában a hol Gábor is lakott, egy öreg asszony is tartott magának szállást, szegény volt nagyon, kis unokájával alig indott egy napról a másikig megélni. Egyszer valami nehéz betegség ágyba tette a szegény asszonyt, szinte elpusztult éhen szomjan, nem volt senkije a ki gondoskodott volna róla. Az a kis bártortalan leányka látta, hogy nagyanyja beteg, hogy sokat sohajt, sokat éheznek; de hová tudott volna menni segélyért, mikor nem volt senkijök a világon? Órákig elült sirva az ajtó előtt, az éhség őt is utolérte.

Csak egy embernek jutott eszébe, hogy megkérdezze: mi baja van, — a jó lelkű Gábor urnak. A leányka elkezdett a kérdezősködésre még jobban zokogni, alig tudott annyit mondani, hogy nagyon beteg a nagyanyja, s nincs a ki enni hozzon nekik.

Az ablakon keresztül törő nehéz sohajok igazolák a gyermek szavait.

„Eredj be gyermekem, ne sirj, mindjárt hozok én nektek ennivalót.“

A remegő gyermek egy hálás tekintettel köszöné meg e szavakat, s bément öreg anyjához, a ki már az élet utolsó harcát küzdé.

„Ülj ide ágyamra Marikám, imádkozzál még egyszer mellettem, a te imádat még meg hallgatja az Isten. Tedd össze szépen a kezedet gyermekem, ugy-ugy... ha nem fordítsd felém arcodat, hogy láthassam.“

A leányka imaszavait utána mondogatá csendesen a haldokló, egyszer csak elhallgatott, lecsukódtak szemei, keze összefogva maradt mel- lén. Meg volt már halva.

A gyermek hosszason elimádkozott egyedül, észre sem vette talán, hogy nagyanyja elhallgatott.

Nemsokára aztán megnyílt az ajtó, Gáhor jött az orvossal.

A kis leányka reá tekintett most nagyanyjára, látta, hogy levannak esukódva szemei, azt gondolta alszik.

Az orvos oda lépett az ágyhoz, észrevette rögtön, hogy későn jöttek.

„Rég alszik anyád, kis leány?“

„Csak most imádkoztuuk együtt.“

Gábor néhány szót szólva az orvoshoz, kérte a kis leányt, hogy menjen vele. A gyermek szónélkül engedelmeskedék. Elvitte magához, jó dolga volt a kis Marinak.

Azalatt eltemették a szegény asszonyt, senkisé meg kísérte a temetőbe koporsóját.

(folytatjuk.)

Művészi hírek és események.

— A pesti nemzeti színpadon Nicolai: Vindtsori vig nők című operáját a legnagyobb tetszéssel ismételve adják. Ez opera szövege Schakespeare műveiből vételet, magyarra Csepregi fordítá.

— Doria Lászlóné Boroszlóban a színháztól elvonulva él, s az ottani hírlap elég udvariatlan őt bántani, egy másik énekesnő rovására, kit tiszta intonációjáért dicsér, míg Lászlónétól az errőli fogalmat is megtagadja.

— A bécsi Wiedeni színház hajdani igazgatója, gr. Pálffy, mint tudva van, ez intézetnek gyámpénzt alapított, melynek növelésére évenként színművek adatnak elő, az ezen évre eső a napokban jött színpadra.

— Sajátságos malheurje volt Scribenek, korunk legtermékenyebb vigjáték írójának a theâtre français bíráló választmányával. Nem akarták egy új vigjátékát javítás nélkül elfogadni. Ezelőtt ily eljárásért aligha szakadás nem történt volna Scribe és a nevezett színház igazgatósága közt, de most alávetette utolsó elmeszüleményét a javításnak — talán a nyerendő tantiéme-ért? ó nem! hisz a 69 éves ősz 100 ezer franknál többet költöhet évenként, és ő éppen nem fősvény! De van egy rögeszméje! Még 12 új színművet akar adni a világnak, azon egyszerű okból, mert már 353-at írt, és szeretné elmondani halálos ágyán, hogy annyi műve került színpadra, a hány nap van egy évben.

— A berlini kir. színházi főintendans Hülsen elnöklete alatt álló „német színpadi egyesület“ (melyhez azonban csak 23 színpad tartozik) a lefolyt nyári hónapokban igen nagy csadeficitet mutat ki, jeléül annak, hogy e nyár nemcsak a magyar, de általában a német színpadokra nézve is igen mostoha volt. Az egymást segélyező színpadok, csupán két hónap alatt, május és júniusban 2459 porosz tallér deficitbe süllyedtek, következő osztályozás szerint: Berlin, Braunschweig, Karlsruhe, Hannovera, Stuttgart, Wiesbaden, Boroszló és Prágára esik 1283 porosz tallér, Kassel, Koburg-Gotha, Dessau, Mannheim, Schwerin, Weimar és Magdeburgra 748 tallér, Detmold, Meiningen, oderai-Frankfurt, Freiburg, Heidelberg, Liegnitz-Görlitz, Osna-brück-Hildesheim-Lüneburg (egy társulatot tartó három színházak Hannovera tartományban) és Ulm-Cannstattira 427 tallér.

— Páris városa a „Theatre Lyrique“-et egy millio és négyszáz ezer frankért vásárolta meg, utcaszépítés tekintetéből azt leromboltatván.

— Lyonban, Thomas: „Nyáregálom“ című dalművének előadása különös esemény által felbeszakadt. A harmadik felvonásban Erzsébet királyné és Falstaff van a színen, midőn az énekesek figyelme megzavartatik, éghöz emelik szemüket, mintha önnét várnák a földfeletti lelkesülést, végre egy sajátságos attitűddel, mely nem tartozott a drámai cselekvényhez, jobbra balra eltűnnek. Az általános csodálkozás nagy szünete után kilép az igazgató, s jelenti a közönségnek, hogy a zsinórpadláson egy vizömlés elseprése okozta azon esőt, mely miatt az előadók megzavarodtak, és így a dalmű végét érte.

— Mile Vestvalaski — mint mondják — magyarországi származású énekesnőt a párisi ope-

ránál igen jó nyereséynek tartják. Szép alhangja mindig nagyobb elismerésben részesül; de még jobban méltányolják feltűnő külsejét. Szép lenne, ha oly izmos nem volna, hogy egy tárczairó azt mondá rá: „imc egy nő, a ki igen szép ember.“

— A rebusok szerzője eddig szinte Rebus volt, a tudósok kitalálták, hogy az Horac, mert ő mondá ki, hogy: est modus in rebus.

Érkeztek:

- ^{6/11} Dr. Ghega Károly, lovag, cs. k. miniszteri tanácsos, Szebenből.
Heimendorf-Wolkendorfi Fűrer Vilmos, cs. k. 1-ső kerületi biztos, Szebenből.
Szabó August Gedeon, magánzó, Fogarashól.
Thorma Albert, földbirtokos, Dézsről.
Vajda Lajos, földbirtokos, M.-Köblösről.
Bulbuk Márton, kereskedő, Szamosujvárról.
Bulbuk Gergely, kereskedő, Szamosujvárról.
Schmidt R. kereskedő, Szebenből.
Hiemasch Károly, keresk. ügyvivő, Beszterczéről.

Elutaztak:

- ^{6/11} Buzdug B. cs. k. hivatalnok, M.-N.-Zsomborra.
Babalan Mitra, cs. k. hivatalnok, Hidalmásra.

HIVATALOS.

(1)
N° 2674.

(2-3)

Árverési hidetmény.

A szamosujvári cs. k. járási hivatal mint bíróság által ezennel közhírré tétetik, hogy Horváth Benedek folyó hó 9-dikén 2674 sz. m. alatt beadott kérelme nyomán, az ő, veresegyházi Moga Juon, Geletzán Petre, Gliga Nikolai, Orbán Péter, Balog Márton, Vásárhely Dani, Vásárhely Pista és Purf Hosztán elleni adosságos perébe, a végrehajtási árverés, a megnevezett adósok veresegyházon, 66. 5. 8. 22. 26. 43. 58. és 67. házsámok alatt fekvő 8 felszabadult jobbágy telkeire és azokhoz tartozó külső földeire, réteire, szőlőre és legelőre, melyek a záloglási jegyzőkönyvbe feljegyezve vannak, és 6826 fira ausztriai értékbe becsültettek, megengedtetett, és az árverésre a két határidő, az 1859-dik év december 28-dikán délelőtti 10 órára, és az 1860-dik év januárius 30-ik délelőtti 10 órája Veresegyházán a falu házánál tüzetett ki.

Ezen árveréshez a venni szándékozók azon megjegyzéssel hivatalnak meg, hogy az árverési feltételeket, mintszintén a záloglási és becslési jegyzőkönyveket addig is ezen törvényszéknél megtekinthetik és abból másolatokat is vehetnek.

A fennírt telkek az első árverésen csak a becsáron, vagy azon felül, a 2-díkon pedig azon alól is elfognak adatni.

Továbbá mindazok, a kik a fenn megírt telkekre zálog, tulajdon, vagy akármilyen jogot formálni, vagy formálhatni gondolják magokat, felszólítatnak követeléseiket az árverésig ide bejelenteni, mert ellenesetbe magokmagoknak tulajdonítsák, ha ők az árverési összeg elosztásához meg nem hivatalnak, és ha az árverési összeg ki fogna meríttetni, követeléseikkel elutasítatnak.

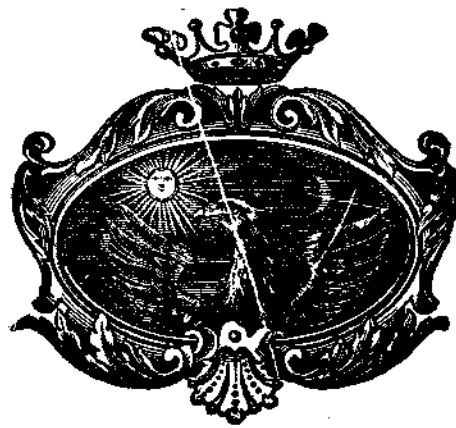
A cs. k. j. hivataltól mint bíróságtól.
Szamosujvárt, october 11-kén, 1859.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHÁLY.

I-ső bérlet

5-dik szám.

NEUZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, kedden, november 8-kán, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

PARLAGI

JANCSI.

Vigjáték 3 felvonásban népdalokkal. Ujjonnan szinre alkalmazta Szentpéteri Zsigmond.

S z e m é l y z e t :

Parlagi Jancsi	Komáromi.	Lépesi, iparlovag	Gerecs.
Báródi	Gyulai.	Baki	Palatkai.
Széppatakiné, fiatal özvegy, unokája	Folinuszné.	Bojtor	Barta.
Szerénfiné, ennek unokája	Pataki Róza.	Borda } mesteremberek	Bokor.
Óhátiné	Alajosné.	Takács	Alajos.
Lepkényi } pesti uracsok	Felix	Máté	Szentkuti.
Kerthalmi }	Szabó Mócsi.	Janka, szobaleány Széppatakinénál	Szabó Eszter
Galambosné, fogadósné	Bodorfiné.	Pincézér	Tófalusi.
Rózsi, leánya	Sch. Minka.	Miklós, Báródi öreg szolgálja	Vadász.
Vidor Máté, ennek nagybátyja, Parlagi nevelője	Simonyi.	Pista, Parlagi inasa	Rudolf.
		Korcsmai nép, vendégek.	

Történik Pesten.

 Polákovicsné beteg.

Helyek ára : Zártszék **70** kr. Földszint **42** kr. Aliszti jegy **21** kr.
Karzat **10** kr. osztr. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9-kor.